

Herra eversti, arvoisat kutsuvieraat, hyvät naiset ja herrat, sotilaat

Olen eversti Ari Mure ja aloitin jalkaväen tarkastajan tehtävässä 1.10.2025. Tulin Jääkäriprikaatista apulaiskomentajan paikalta. Otin nykyisen tehtäväni vastaan vähän jännittynein mielin, mutta samalla tyytyväisenä, suomalaisittain vaatimattoman ylpeästi. Pääsen avainpaikalta viemään pääaselajimme kehitystä eteenpäin.

Arvoisat kuulijat, olemme uuden kynnyksellä. Puhutaan sodankäynnin murroksesta, jälleen kerran. Noita murroksia mahtuu historiaan monia ja niitä ovat aikaansaaneet tekniset tai taktiset oivallukset. Lähihistoriasta nostan esille toisen maailmansodan, johon päättyi ratsuväen asema yhtenä kolmesta suuresta aselajista jalkaväen ja tykistön rinnalla. Muutos oli käynnistynyt jo aiemmin, mutta lopullinen sinetti oli teknisesti riittävän yksinkertaisen ja luotettavan konekiväärin keksiminen 1800-luvun lopulla. Kaikki suurvallat kopioivat sir Hiram Maximin vyösyötöisen ja vesijäähdytteisen aseensa. Sitä käytettiin useissa sodissa jo ennen ensimmäistä Maailmansotaa, mutta maailmansodassa ase aiheutti

maasodankäynnin peruuttamattoman muutoksen. Yksi tai muutama konekivääri kykenivät pysäyttämään kokonaisen ratsuväkijoukon hyökkäyksen. Ratsuväen suora rintamakäyttö muuttui mahdottomaksi, vaikka hevosia käytettiin asevoimissa vielä pitkään.

Tällä hetkellä miehittämättömät, edulliset lentolaitteet haastavat aseiden ja taktiikan, erityisesti offensiivisen taktiikan kehittäjiä. Kansanomaisesti droneiksi kutsuttujen aseiden kirjo on suuri. On pieniä ja hyvin edullisia laitteita ja on suuria ja huomattavan kalliita laitteita ja kaikkea tältä väliltä. Ne ovat haastaneet perinteisen taktiikan. Miten läpimurtoon ja hyökkäyksen jatkamiseen riittävä voima voidaan keskittää, jos vastustaja näkee keskityksen liian aikaisin ja kykenee vaikuttamaan hyökkäysryhmitykseen ryhmittyneisiin joukkoihin niiden lähtöalueella massamaisesti käytetyillä, edullisilla täsmäaseilla? Tuohon kysymykseen minulla ei vielä ole vastausta. Se on samalla kysymys, johon haetaan uutterasti vastausta joka puolella maapalloa.

Arvoisa juhlaväki, vaikka historia ei sellaisenaan toista itseään, sieltä on löydettävissä lainalaisuuksia. Jokaiselle aseelle tai uudelle taktiikalle

on aina kehitetty myös vasta-ase tai vastatoiminta. Niin käy nytkin. Dronet saavat, itse asiassa ovat jo saaneet, useita erilaisia vastakeinoja. Tällä hetkellä droneja tuhotaan Ukrainassa käytävässä sodassa satojen tai tuhansien päivätahdilla. Keinovalikoima on ja tulee jatkossakin olemaan monipuolinen, sillä monipuoliseen uhkakirjoon ei yksi väline tai ratkaisu riitä.

Ratkaisua siihen, miten paikoilleen juuttunut asemasota saadaan liikkuvaksi, ei kuitenkaan ole tuon sodan rintamilta helposti löydettävissä. Tässä meillä suomalaisilla on pohdinnan paikka yhdessä lähimpien liittolaistemme kanssa. Siksi meidän pitää löytää keinot hyödyntää omia vahvuuksiamme.

Oma-aloitteisuudesta yksilöstä alkaen ryhmä-, joukkue- ja komppaniatasoilla löytyvät vahvuutemme, samoin suurempien yhtymien järkevästä ja taloudellisesta käytöstä. Ne ovat edellytyksiä maamme onnistuneelle puolustukselle. Meidän pitää löytää epälineaarisia vastauksia lineaariin haasteisiin.

Muutos vaatii taktiikkamme kehittämistä, se vaatii uusien järjestelmien ja uuden tekniikan hyö-

dyntämistä. Samalla emme kuitenkaan voi hylätä olemassa olevia laitteitamme, vaan niiden käyttö pitää miettiä uudella tavalla. Kaiken keskiössä on ihminen, sillä autonomiset järjestelmät ovat vasta lapsen kengissään, eikä niistä ole lähitulevaisuudessa ihmisen korvaajaksi. Tätäkin kehitystä pitää silti seurata.

Nykyaikaisen sodan kuva vahvistaa jalkaväen merkitystä. Edelleen tarvitaan se taisteluvoima, joka viime kädessä hallitsee maa-aluetta, valtaa käsketyn kohteen tai pitää käsketyn alueen. Tällä hetkellä käydyssä staattisessa kulutusso-
dassa jalkaväen rooli on vain kasvanut. Mutta edellä kuvaamani, omia vahvuuksiamme hyödyntävä taistelutapa edellyttää liikettä ja silloin astuu kuvaan kevyen jalkaväen ohella moderni raskas jalkaväki, mekanisoidut joukkomme. Jotta emme joudu kulutussootaan, miekkamme pitää olla terävä ja ketterä ja sen pitää kyetä iskemään nopeasti ja syvälle.

Arvoisat läsnäolijat, kiitän teitä läsnäolostanne jalkaväen juhlapäivänä. Erityiskiitokseni tahdon osoittaa teille, jalkaväen komentajat, päälliköt, kouluttajat, upseerit ja aliupseerit. Teidän työnne

varassa on uuden materiaalin vieminen tehokkaaksi toiminnaksi koulutuksen, harjoittelun ja kehitystyön kautta. Suurinta ansiota lausutaan harvoin ääneen. Se on se taso, jota asevelvollisjoukkomme toistuvasti osoittavat, kun ne laitetaan vaativissa harjoituksissa ulkomaisten, usein ammattisotilaista koostuvien joukkojen rinnalle tai niitä vastaan. Jos me jossain olemme erityisen hyviä, se on joukkojen koulutus. Siksi sisimmässäni sykkii lämmin tunne kenttäkouluttajiamme kohtaan heidän sotilasarvostaan tai ammattiryhmästään riippumatta.

Kiitän Jalkaväen säätiötä, Lappeenrannan kaupunkia ja kaikkia toimintaamme tukeneita. Ilman tukeanne harvat juhlahetkemme olisivat karuja ja monia ansiokas työ jäisi huomiotta. Te olette myös perinteen vaalihoitoja. Kiireisessä menossa perinteet voivat välillä jäädä huomiotta, vaikka sieltä löytyy voimaa silloin, kun muut varannot on käytetty.

Taistelutahtoa ja yhteishenkeä ei voi kiloina punnita tai metreinä mitata. Silti juuri ne ovat niitä tekijöitä, jotka erottavat hyvän joukon erinomaisesta, taistelun voittajan ja häviäjän toisistaan.

Meidän jokaisella jalkaväkijoukolla on hienot perinteet. Moni ammentaa Jääkäreistä, osa kauempaa historiasta ja kaikille joukoille löytyy toisen maailmansodan päiviltä vaalimisen arvoisia muistoja. Teiltä, komentajiani, velvoitan yhdessä päälliköidenne ja vanhimpien aliupseereidenne kanssa vaalimaan joukkonne perinteitä, omana joukkonne perinteiden isä, joka tuo perinteet kiireisen arjen vahvistukseksi.

Hyvät kuulijat, päätän puheeni jalkaväen kunniamarssista valitsemiini, velvoittaviin sanoihin. Nuo sanat pitää ymmärtää aikaansa vasten. Kirjoitushetkellä asetta kantoivat vain miehet, mutta nyt meillä on riveissämme joukko isänmaallisia, reippaita naisia, joita koskevat samat, karut jalkaväen säännöt:

Kun on vaaralle alttiina syntymämaa

Kotiaskaret jäädä saa

Mitä lieneekin aarteita Suomessa

Toki kallehin on vapaus

Tääll' on suorana seistä ja kaatua

Joka miehellä oikeus